

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové a ve věci

žalobkyně

EVANSVILLE s.r.o., IČO 287 89 881
se sídlem Semtínská 56, 533 53 Pardubice
zastoupena advokátem Mgr. Ing. Radkem Sekerou, LL.M.
se sídlem Humburky 59, 504 01 Nový Bydžov.

proti
žalovanému

Ministerstvo zemědělství
se sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ze dne 17. 1. 2024,

takto:

- I. Žalovaný je povinen rozhodnout o žádosti žalobkyně podané podle § 4 odst. 7 písm. b) zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské stráž, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství) na vynětí vodní plochy písničku Boudy z rybářského revíru č. 451 033 Labe 30, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- II. Žalovaný je povinen rozhodnout o žádosti žalobkyně podané podle § 10 odst. 1 písm. f) zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské stráž, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství) o odnětí povolení výkonu rybářského práva Českého rybářského svazu na rybářském revíru č. 451 033 Labe 30 pro vodní plochu písničku Boudy, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

- Žalobkyně podala 17. 1. 2024 u Městského soudu v Praze žalobu označenou jako „*Žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu*“. Z jejího obsahu plyne, že se žalobkyně domáhala
(A) zrušení rozhodnutí žalovaného z 10. 7. 2023, č. j. MZE-41859/2023-16232 (usnesení o zastavení řízení), jímž žalovaný podle § 66 odst. 2 správního řádu zastavil řízení zahájené podle § 4 odst. 1 věty druhé zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské stráž, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o rybářství“) z moci úřední, a vrácení věci k novému projednání;
(B) aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o žádosti žalobkyně podané podle § 4 odst. 7 písm. b) zákona o rybářství na vynětí vodní plochy písničky Boudy z rybářského revíru č. 451 033 Labe 30;
(C) aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o podnětu žalobkyně podaném podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o rybářství k odnětí výkonu rybářského práva Českého rybářského svazu v rybářském revíru č. 451 033 Labe 30 pro vodní plochu písničky Boudy; a
(D) aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o žádosti žalobkyně podané podle § 10 odst. 1 písm. f) zákona o rybářství o odnětí povolení výkonu rybářského práva Českého rybářského svazu na rybářském revíru č. 451 033 Labe 30 pro vodní plochu písničky Boudy.
- Soud ze správního spisu zjistil následující podstatný skutkový stav, jenž ani nebyl účastníky sporován:
- Žalovaný zahájil správní řízení podle § 4 odst. 1 zákona o rybářství oznámením o zahájení správního řízení ze dne 4. 5. 2023. Žalovaný zahájil správní řízení v návaznosti na rozhodnutí Obvodního baňského úřadu pro území krajů Královehradeckého a Pardubického (dále jen „OBÚ“), č. j. SBS 15689/2022/OBÚ-09/3, ze dne 30. 6. 2022, rozhodnutí, č. j. SBS 07052/2016/OBÚ-09/8, ze dne 3. 3. 2020, rozhodnutí, č. j. SBS 32738/2016/OBÚ-09/2, ze dne 29. 11. 2016, kterými byla ze strany OBÚ po celé vodní ploše zátopy pískovny označované uživatelem rybářského revíru Labe 30 – evidenční číslo 455 033 jako písnička Boudy o celkové vodní ploše 51, 5 ha (dále „písnička Boudy“) povolena organizace hornické činnosti v podobě zajištění lomu (pískovny). Účelem správního řízení bylo posoudit, zda je vodní plocha písničky Boudy uzavřenou vodou ve smyslu ustanovení § 2 písm. g) zákona o rybářství. Usnesením o zastavení řízení žalovaný zastavil řízení dle § 66 odst. 2 správního řádu. Usnesení bylo doručeno do datové schránky právního zástupce žalobkyně dne 19. 7. 2023. Žalovaný v usnesení uvedl, že v průběhu řízení bylo zjištěno, že

Shodu s prvopisem provedla S. K.

v daném případě není dána pochybnost o tom, že pískník Boudy je fakticky uzavřenou vodou ve smyslu § 2 písm. g) rybářského zákona.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného

4. **Žalobkyně** v podané žalobě uvedla, že na základě rozhodnutí č. 1061/72, č. j. 1061/72, ze dne 22. 3. 1972 o vzniku dobývacího prostoru Stéblová II., rozhodnutí č. 3175/81, č. j. 3486/81, ze dne 14. 8. 1981 o vzniku dobývacího prostoru Stéblová IV., rozhodnutí č. 064016, č. 064017, č. j. OIR-08/89Hd, o vzniku dobývacího prostoru Stéblová VI., bylo od roku 1972 celé území současné vodní plochy pískníku Boudy (rybářského revíru) uznáno dobývacím prostorem za účelem těžby štěrkopísku. Žádný předchozí a ani současný vlastník pozemků pod zátopou dobývacího prostoru, žádný držitel práv k dobývacímu prostoru, žádný subjekt pověřený k organizaci hornické činnosti nikdy nevydal souhlas ke zřízení rybářského revíru podle § 7 zákona o rybářství, neboť takový souhlas by byl v přímém rozporu s povinnostmi vyplývajících ze zákona o hornické činnosti (např. povinnost zabezpečit dobývací prostor proti vstupu nepovolaných osob) a v přímém rozporu se smyslem a účelem právní úpravy hornické činnosti a podnikatelskými záměry těžebních organizací. Žalobkyně uvedla, že se neztotožňuje s názorem žalovaného, že předmětný aktivní dobývací prostor celé vodní plochy se stal součástí rybářského revíru č. 451 033 již jeho vyhlášením v roce 1990 ve formě jednostranného mocenského aktu žalovaného, č. j. 2089/90-3/0, ze dne 1. 1. 1990. Žalobkyně tento akt žalovaného považuje za vydaný v rozporu se základními ústavními principy, zejména ochranou soukromého vlastnictví, skutečnou vůlí vlastníků pozemků pod zátopou, se zájmy státem pověřených těžebních organizací, v rozporu s tehdejší a současnou právní úpravou výkonu rybářského práva.
5. V rámci prvního žalobního bodu žalobkyně uvedla, že se svým podáním ze dne 14. 2. 2023 adresovaným žalovanému, domáhala změny rybářského revíru č. 451 033 Labe 30, která spočívá ve vynětí vodní plochy pískníku Boudy z rybářského revíru z důvodu neplnění zákonných podmínek dle § 2 písm. g) ve spojení s § 4 odst. 1 zákona o rybářství. Žalovaný však řízení vedené pod sp. zn. MZE-9758/2023, zahájené dne 4. 5. 2023, na základě podnětu žalobkyně svým rozhodnutím ze dne 10. 7. 2023, č. j. MZE-41859/2023-16232, zastavil podle § 66 odst. 2 správního řádu s odůvodněním, že celou vodní plochu dobývacího prostoru považuje za tzv. uzavřenou vodní plochu podle § 2 písm. g) zákona o rybářství, aniž by žalobkyně jako účastník řízení měla možnost opravného prostředku či jiné právní obrany. Žalobkyně uvedla, že pro dobývací prostory Stéblová II., Stéblová IV., Stéblová VI., jí byla pravomocně povolena hornická činnost ve formě tzv. zajištění, neboť žalobkyně prokázala a u Obvodního báňského úřadu osvědčila záměr v budoucnu možného výkonu reálného vlastního dobývání štěrkopísku odtěžením nevyčerpaných zásob. Nesouhlasila s názorem žalovaného, že aktivní území (staveniště) dobývacího prostoru Stéblová II., Stéblová IV. Stéblová VI., ve kterém byla žalobkyni jako těžební organizaci povolena hornická činnost podle horního zákona, lze podle zákona o rybářství považovat za tzv. uzavřenou vodu způsobilou k výkonu rybářského práva. Nesouhlasila ani s názorem žalovaného, že bez souhlasu vlastníků pozemků pod zátopami, bez souhlasu těžební organizace a v rozporu s povinnostmi vyplývajících z horního zákona, je možné v dobývacím prostoru s aktivní hornickou činností vyhlásit rybářský revír. Žalobkyně na straně 10 žaloby v rámci žalobních námitek uvedla, že se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného pod sp. zn. MZE-9758/2023, č. j. MZE-41859/2023-16232 ze dne 10. 7. 2023 a jeho vrácení k novému projednání.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

6. V rámci druhého žalobního bodu žalobkyně namítala, že podala k žalovanému rovněž žádost o změně rybářského revíru č. 451 033 Labe 30, která spočívá ve vynětí vodní plochy písničku Boudy z rybářského revíru dle § 4 odst. 7 písm. b) zákona o rybářství. Vysvětlila, že zátopa písničku Boudy tvoří rybářský revír o celkové rozloze 51,5 ha, žalobkyně je vlastníkem pozemků o rozloze 40 ha. Druhým největším vlastníkem pozemků pod písničkou Boudy je organizace Lesy ČR, s. p., která vlastní pozemky o rozloze 11 ha. Zbývající část pozemků o rozloze 0,5 ha je ve vlastnictví fyzických osob, které se k žádosti žalobkyně nevyjádřily. Žalobkyně upozornila, že k její žádosti se připojila organizace Lesy ČR, s. p., žádost o vynětí písničku Boudy z rybářského revíru dle § 4 odst. 7 písm. b) zákona o rybářství, tak podali vlastníci s celkovým spoluvlastnickým podílem 99 %. Žalobkyně namítala, že se žalovaný odmítl zabývat její žádostí z důvodu absence výslovného souhlasu všech vlastníků pozemků pod Písničkou Boudy, tj. i těch, kteří drží menšinový podíl ve výši 1 % z celku, a to aniž by obdržel od kteréhokoliv menšinového vlastníka nesouhlasné stanovisko. Žalobkyně uvedla, že se domáhá odstranění nečinnosti žalovaného v souvislosti s aplikací § 4 odst. 7 písm. b) zákona o rybářství na žádost vlastníků pozemků pod Písničkou Boudy, se spoluvlastnickým podílem 99 % z celku, o vynětí této vodní plochy z rybářského revíru č. 451 033 Labe 30. Přdestřela, že aplikace § 4 odst. 7 písm. b) zákona o rybářství žalovaným představuje neoprávněný a nepřiměřený zásah správního orgánu do vlastnického práva žalobkyně, a zpochybnila legitimitu požadavku na nezbytnost získání souhlasu všech vlastníků pozemků pod zátopou písničku Boudy k jeho zrušení, a to pro jeho nesoulad s právním řádem a ústavním pořádkem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 50/2010-96, bod 35).
7. Ve třetím souvisejícím žalobním bodě žalobkyně namítala, že podala podnět k odnětí výkonu rybářského práva Českému rybářskému svazu jako uživateli rybářského revíru na písničku Boudy dle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o rybářství. Uvedla, že jako většinový vlastník pozemků pod zátopou písničku Boudy, a jako těžební organizace, má oprávněný zájem na ochraně nejen svých práv, ale i na zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví osob pohybujících se v dobývacím prostoru. Žalobkyně poukázala na to, že Český rybářský svaz opomíjí zájmy vlastníků pozemků pod zátopou, a není schopen zajistit řádný výkon rybářského práva. Toto tvrzení prokazovala reportáží České televize pod názvem „České rybí legendy J. V.“ odvysílanou dne 12. 10. 2023 o mafiánských praktikách členů Českého rybářského svazu. Uvedla, že svůj podnět k odejmutí výkonu rybářského práva doplnila o skutková tvrzení při ústním jednání se žalovaným a zástupci Českého rybářského svazu s tím, že poukazovala na uhynulé ryby a na nedodržování péče řádného hospodáře, co do údržby příbřežních pozemků. Žalobkyně namítala, že žalovaný k jejímu podnětu nezaujal vůči Českému rybářskému svazu žádné stanovisko, nepřijal žádné opatření k zamezení protiprávního jednání, zůstal v dané věci nečinný a podnět žalobkyně nevyřídil. Žalobkyně se v tomto žalobním bodě domáhala odstranění nečinnosti žalovaného, a aby žalovanému bylo uloženo rozhodnout o jejím podnětu na odnětí výkonu rybářského práva Českému rybářskému svazu na písničku Boudy.
8. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně uvedla, že podala žádost k odnětí povolení výkonu rybářského práva Českému rybářskému svazu na písničku Boudy dle § 10 odst. 1 písm. f) rybářského zákona. A to z důvodu, že Český rybářský svaz postupuje v rozporu s dobrými mravy, jelikož i přes opakované výzvy žalobkyně zneužívá svého postavení přiznaného žalovaným, a odmítá za užívání pozemků ve vlastnictví žalobkyně hradit obvyklou cenu nájmu, která za období od 30. 5. 2012 do 28. 2. 2023 dosáhla finanční částky 2 093 240,-Kč jako bezdůvodné obohacení bez započítání úroků z prodlení. Namítala, že i v této části Shodu s prvopisem provedla S. K.

žádosti žalobkyně o odnětí výkonu rybářského práva Českému rybářskému svazu zůstal žalovaný zcela nečinný. Jednání Českého rybářského svazu lze dle žalobkyně přitom jednoznačně považovat za hrubé porušení jeho povinností. Žalovaný měl přisvědčit její žádosti podané dle § 10 odst. 1 písm. f) rybářského zákona a povolení k výkonu rybářského práva Českému rybářskému svazu odejmout. Žalobkyně se domáhala, aby žalovanému bylo uloženo rozhodnouti i o této její žádosti.

9. **Žalovaný** ve vyjádření ze dne 8. 3. 2024 žalobu jako nedůvodnou odmítl. Vysvětlil, že zahájil správní řízení podle § 4 odst. 1 rybářského zákona v návaznosti na § 2 písm. g) rybářského zákona oznámením o zahájení správního řízení ze dne 4. 5. 2023. Účelem řízení bylo posoudit, zda je vodní plocha písků Boudy uzavřenou vodou. Dne 10. 7. 2023 došlo usnesením, č. j. MZE-41859/2023-16232, k zastavení řízení s odkazem na § 66 odst. 2 správního řádu. V průběhu řízení bylo totiž zjištěno, že v daném případě není dána pochybnost o tom, že písků Boudy je fakticky uzavřenou vodou ve smyslu § 2 písm. g) rybářského zákona. Žalovaný považoval většinu procesních návrhů žalobkyně v dané věci za podnět, který jej však nezavazuje k zahájení správního řízení. Žádost žalobkyně o odnětí rybářského práva podle § 10 odst. 1 písm. f) rybářského zákona nebyla podána aktivně legitimovaným subjektem. Řízení podle § 4 odst. 1 rybářského zákona bylo zahájeno z toho důvodu, že po předběžném posouzení převážil zájem na správném posouzení dané situace, načež následně bylo opět zjištěno, že pro zahájení řízení nebyly dány důvody.
10. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný zopakoval, že písků Boudy je fakticky uzavřenou vodou. Doplnil, že i v případě, že by došlo ke splnění podmínky stanovené v § 4 odst. 6 rybářského zákona: „*změní-li se podmínky rozhodné pro vyhlášení příslušného rybářského revíru nebo dojde-li ke změně podmínek rozhodných pro chov a podporu života ryb v příslušném rybářském revíru*“, je nadále v diskreční pravomoci příslušného rybářského orgánu rozhodnout o změně rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru. Podnět, který žalobkyně uplatnila, není podáním, kterým by bylo správní řízení zahajováno. Správní orgány mají povinnost podněty přijímat, ale nikoli povinnost řízení na základě podnětu zahajovat. V tomto případě bylo řízení zahájeno, a to oznámením o zahájení řízení, č. j. MZE-30067/2023-16232, ze dne 4. 5. 2023 a po zjištění, že sporná vodní plocha je tzv. uzavřenou vodou způsobilou k výkonu rybářského práva, odpadl předmět řízení, tudíž správní řízení bylo usnesením, č. j. MZE-41859/2023-16232, ze dne 10. 7. 2023, zastaveno. Dle žalovaného řízení bylo pravomocně skončeno a nelze se proto ochrany proti jeho vydání domáhat prostřednictvím žaloby proti nečinnosti.
11. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žádost podle § 4 odst. 7 rybářského zákona mohou podat pouze osoby uvedené v § 4 odst. 3 písm. a) nebo b) rybářského zákona (tedy všichni vlastníci nebo všichni spoluvlastníci nebo osoba pověřená všemi vlastníky nebo všemi spoluvlastníky k podání žádosti). Tak tomu v daném případě nebylo, o čemž byla žalobkyně zpravena odpovědí ze dne 17. 3. 2023, č. j. MZE-16849/2023-16232. Řízení podle § 4 odst. 7 nebylo zahájeno ani z vlastního podnětu rybářského orgánu. Žalovaný shrnul, že ani v tomto případě nejsou naplněny podmínky pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti, neboť se nejedná o zahájené řízení; přičemž právě zahájené řízení, v němž nebylo dosud rozhodnuto, je základní podmínkou této žaloby.
12. Ke třetímu žalobnímu bodu se žalovaný vyjádřil tak, že žalobkyně podala podnět k zahájení řízení o odejmutí povolení výkonu rybářského práva pro domnělé porušování povinností uživatele rybářského revíru – Českého rybářského svazu. Podmínkou pro vydání rozhodnutí o odejmutí povolení výkonu rybářského práva je zjištění správního orgánu o

Shodu s prvopisem provedla S. K.

porušování povinností uživatele rybářského revíru závažným způsobem; především se jedná o porušování podmínek výkonu rybářského práva, za nichž byl uživateli výkon rybářského práva povolen. Z právní úpravy vyplývá, že vydání rozhodnutí o odejmutí povolení výkonu rybářského práva je řízením zahajovaným z moci úřední a opět se nejedná o řízení, které by bylo možné zahájit na žádost jakéhokoli subjektu. Podmínkou pro zahájení řízení je zjištění příslušného rybářského orgánu o porušování povinností uživatele rybářského revíru, a toto porušování musí nabývat určité intenzity. Žalovaný zdůraznil, že prověřoval podněty, jež mu byly žalobkyní zaslány, a činil vše pro to, aby byl zjištěn skutečný stav věci a mohl kvalifikovaně rozhodnout o případném zahájení správního řízení. Uvedl, že zaslal právnímu zástupci žalobkyně dokument, č. j. MZE-50711/2023-16232, ze dne 16. 10. 2023, ve kterém jej informoval o postupu v prověřování údajného protiprávního jednání. Z ustálené judikatury vyplývá, že žalobu proti nečinnosti správního orgánu nelze využít v případech, v nichž by se žalobkyně domáhala vydání rozhodnutí v řízení, které nebylo zahájeno a které lze zahájit jen z moci úřední. Podala-li žalobkyně podnět k zahájení takového řízení, lze se žalobou na ochranu proti nečinnosti domoci pouze sdělením správního orgánu ve smyslu § 42 správního řádu.

13. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žádost podaná žalobkyní nebyla podána aktivně legitimovaným subjektem, a tudíž nebyly naplněny podmínky pro postup podle § 10 odst. 1 písm. f) rybářského zákona. Žádost podle § 10 odst. 1 písm. f) rybářského zákona musí být podána všemi vlastníky (resp. spoluvlastníky) pozemků, jinak nejsou naplněny zákonem stanovené požadavky pro podání takové žádosti. Řízení o této žádosti tak nebylo ani zahájeno, neboť žádost nebyla podána osobou oprávněnou k jejímu podání. Žalovaný uzavřel, že podmínky pro poskytnutí ochrany proti nečinnosti nejsou dány. Nad rámec této argumentace upozornil, že písnička Boudy je významnou oblastí sloužící k rekreaci, přičemž tuto zajišťuje i společnost Marina Kemp Stéblová, s.r.o., která je jediným společníkem žalobkyně. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že v minulosti žalobkyně naznačila svůj záměr provozovat na písničce Boudy rybníkářství, což je chov ryb intenzivnější než chov prováděný v režimu rybářského revíru. Dle žalovaného je tak zřejmé, že žalobkyně žalobou prosazuje své soukromoprávní zájmy, a její postoj prezentovaný v podané žalobě je účelovým zneužitím práva.

III.

První rozhodnutí MS; zrušující rozsudek NSS a soudní řízení poté

14. Městský soud v Praze usnesením ze dne 20. 12. 2024, č. j. 5 A 8/2024-34, odmítl žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu jako celek.
15. Ohledně žalobního návrhu A) na zrušení usnesení ze dne 10. 7. 2023, č. j. MZE-41859/2023-16232 (dále také „usnesení o zastavení řízení“) ve věci vynětí vodní plochy písničky Boudy z rybářského revíru č. 451 033 Labe 30, soud shledal, že žalobkyně se prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu domáhala zrušení předmětného usnesení a vrácení věci žalovanému, což je již z podstaty věci nepřipustné, jelikož se jedná o dvě samostatná a typově odlišná soudní řízení. Pokud žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného uvedeným v usnesení a měla v úmyslu se domáhat zrušení tohoto usnesení, měla podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu. Městský soud však nepřistoupil k poučení žalobkyně o možnosti změny žalobního typu, jelikož usnesení o zastavení řízení bylo doručeno právnímu zástupci žalobkyně do datové schránky 19. 7. 2023, a proto by i případnou žalobu proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. bylo nutné odmítnout jako opožděnou.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

16. Ohledně žalobního návrhu B), tj. ve vztahu k namítané nečinnosti při vyřizování žádosti podané podle § 4 odst. 7 písm. b) zákona o rybářství, již se domáhal zrušení rybářského revíru; a žalobního návrhu D), tj. ve vztahu k namítané nečinnosti při vyřizování žádosti podaných podle § 10 odst. 1 písm. f) zákona o rybářství, již se domáhal odnětí povolení výkonu rybářského práva; městský soud uvedl, že v těchto případech správní řízení zahájeno nebylo, jelikož žádost nepodali všichni vlastníci pozemků pod písničkou Boudy, jak stanoví zákon, nýbrž „jen“ spoluvlastníci vlastníci celkový podíl 99 % na dotčených pozemcích. Tím, že žádné řízení nebylo zahájeno, a tedy ani vedeno, žalobkyně se nemohla žalobou na ochranu proti nečinnosti domáhat vydání správního rozhodnutí o dotčených žádostech. Městský soud poukázal na to, že pokud žalobkyně v postupu žalovaného, tj. v nezahájení správních řízení v důsledku nepodání žádosti všemi vlastníky pozemků, spatřovala zásah do svých vlastnických práv, mohla a měla podat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením podle § 82 a násl. s. ř. s. Ani zde městský soud nepřistoupil k poučení žalobkyně o možnosti změny žalobního typu, jelikož žalobkyně se o důvodu nezahájení správních řízení dozvěděla již dne 17. 3. 2023 z odpovědi žalovaného z téhož dne, č. j. MZE-16849/2023-16232 (dále „odpověď žalovaného ze 17. 3. 2023“), a proto by i případnou žalobu na ochranu před nezákonným zásahem bylo nutné odmítnout jako opožděnou, neboť by nebyla podána ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy se žalobkyně dozvěděla o nezákonném zásahu.
17. Ohledně žalobního návrhu C), tj. podnětu, jímž se domáhala zahájení řízení o odnětí povolení výkonu rybářského práva Českého rybářského svazu podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o rybářství městský soud uvedl, že jde o řízení zahajované z moci úřední. Jelikož žalovaný řízení nezahájil, nepřichází ani v tomto případě v úvahu žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného, nýbrž by bylo možno podat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Nicméně, žalobkyně se domáhala zahájení správního řízení za účelem odnětí práva třetí osobě rybařit, přičemž netvrdila ničeho o zkrácení na svých veřejných subjektivních právech. Městský soud rovněž ověřil, že žalovaný v již shora zmíněné odpovědi žalovaného ze 17. 3. 2023 žalobkyni informoval, že její podnět byl postoupen k vyřízení věcně a místně příslušnému orgánu. Pokud tedy žalobkyně v takovémto vyřízení podnětu spatřovala nezákonný zásah, opět by šlo o opožděnou žalobu.
18. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 8. 2025, č. j. 22 As 1/2025-43 (dále také „zrušující rozsudek NSS“) ke kasační stížnosti žalobkyně výrokem I. zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2024, č. j. 5 A 8/2024-34, a to v části jeho výroku I., v níž byla odmítnuta žaloba v části namítané nečinnosti při vyřizování žádosti podané podle § 4 odst. 7 písm. b) zákona o rybářství, v níž se žalobkyně domáhala zrušení rybářského revíru [tj. žalobní návrh B)]; a v části namítané nečinnosti při vyřizování žádosti dle § 10 odst. 1 písm. f) zákona o rybářství, v níž se žalobkyně domáhala odnětí povolení výkonu rybářského práva [tj. žalobní návrh D)] a ve výrocích II., III., IV., se věc v tomto rozsahu vrátila soudu k dalšímu řízení. Výrokem II. zrušujícího rozsudku NSS byla ve zbytku kasační stížnost odmítnuta.
19. NSS ve zrušujícím rozsudku poukázal na to, že mezi žalobkyní na jedné straně a žalovaným a městským soudem na straně druhé, vznikl spor o to, zda podáním žádosti podle § 4 odst. 7 písm. b) a podle § 10 odst. 1 písm. f) zákona o rybářství, jež nebyly podány všemi vlastníky pozemků, na nichž se nachází vodní plocha písničky Boudy, byla zahájena správní řízení. NSS ve zrušujícím rozsudku konstatoval, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 10. 2011, č. j. 1 As 50/2010-96 (na který odkazovala i žalobkyně), pro účely svého tehdejšího

Shodu s prvopisem provedla S. K.

rozhodnutí přdestřel ústavně konformní výklad podmínky stanovené § 4 odst. 7 písm. b) ve spojení s § 4 odst. 3 písm. b) zákona o rybářství, tedy podmínky že příslušný rybářský orgán rozhodne o zrušení rybářského revíru jen tehdy, je-li daná žádost podána všemi vlastníky pozemků, na nichž se uzavřená voda nachází. S ohledem na závěry nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06 k tomu Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že významným hlediskem, jež musí být v souvislosti s uvedenou podmínkou zvažováno, je to, za jakých podmínek byl při vzniku rybářského revíru souhlas udělen, popř. zda je možné souhlas udělený dřívějším vlastníkem vztáhnout i na vlastníka stávajícího.

20. NSS ve zrušujícím rozsudku dále konstatoval, že: *„podle rozsudku čj. 1 As 50/2010-96 to, zda žádost podali všichni vlastníci dotčených pozemků, není otázkou přípustnosti žádosti, resp. toho, zda vůbec jde o žádost ve smyslu § 45 správního řádu, jejímž podáním je zahájeno správní řízení, nýbrž až otázkou důvodnosti takové žádosti, tedy toho, zda jí lze po meritorním posouzení věcně vyhovět (tj. rybářský revír zrušit).“* NSS proto akcentoval, že splnění podmínky podání žádosti všemi (spolu)vlastníky dotčených pozemků, případně otázku udělení a trvání předchozího souhlasu se vznikem (vyhlášením) rybářského revíru, je tedy možné a zároveň nutné řešit až ve fázi meritorního posouzení žádosti, byť podané jen některým(i) z vlastníků dotčených pozemků.
21. NSS ve zrušujícím rozsudku uzavřel, že i žádostí podanou jen některými (spolu)vlastníky dotčených pozemků dochází k zahájení řízení o zrušení rybářského revíru. Přičemž výše uvedené závěry ohledně zahájení řízení na základě žádosti o zrušení rybářského revíru podle § 4 odst. 7 písm. b) zákona o rybářství dopadají i na zahájení řízení na základě žádosti o odnětí povolení výkonu rybářského práva podle § 10 odst. 1 písm. f) téhož zákona. Je tomu tak proto, že uvedený zákon v obou případech stanoví shodné podmínky, za nichž může rybářský orgán žádosti vyhovět. NSS dodal, že daný výklad plyne již ze samotného textu aplikovaných ustanovení, podle nichž rybářský orgán na základě žádosti podané všemi vlastníky dotčených pozemků *rozhodne o zrušení rybářského revíru* [§ 4 odst. 7 písm. b) zákona o rybářství], resp. *odejme povolení výkonu rybářského práva* [§ 10 odst. 1 písm. f) uvedeného zákona]. Zákon tedy užívá formulaci vyjadřující meritorní vyhovění žádosti.
22. Soud pro úplnost dodává, že NSS ve zrušujícím rozsudku rovněž částečně kasační stížnost žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2024, č. j. 5 A 8/2024-34, odmítl, a to v rozsahu žalobních návrhů žalobkyně uplatněných jednak pod označením A), tj. návrhu na zrušení usnesení žalovaného z 10. 7. 2023, č. j. MZE-41859/2023-16232, o zastavení řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu zahájeného podle § 4 odst. 1 věty druhé zákona o rybářství; a návrhu pod označením C), tj. aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o podnětu žalobkyně podaném podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o rybářství. Soud v tomto směru odkazuje na odůvodnění uvedené v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2024, č. j. 5 A 8/2024-34, shrnuté i v bodech [15] a [17] tohoto rozsudku. Zde obsažené závěry uvedené v usnesení městského soudu ze dne 20. 12. 2024, č. j. 5 A 8/2024-34, byly potvrzeny Nejvyšším správním soudem v bodech [19] až [22] zrušujícího rozsudku NSS následovně: *„Nepřípustné jsou kasační námitky, jimiž stěžovatelka vyjadřuje nesouhlas se závěrem městského soudu, že proti usnesení o zastavení řízení (zahájeného z moci úřední) ve věci vynětí vodní plochy písníku Boudy z rybářského revíru č. 451 033 Labe 30 podle § 4 odst. 1 věty druhé zákona o rybářství, se měla správně bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s. Sama stěžovatelka v žalobě (poslední odstavec na str. 8 dole) a v návaznosti na to i městský soud v napadeném usnesení (bod 22) jednoznačně konkretizovaly rozhodnutí, jehož zrušení se stěžovatelka v žalobě domáhala, tj. právě usnesení o zastavení řízení (návrh A uvedený*

Shodu s prvopisem provedla S. K.

v bodě [1] výše). Navzdory tomu stěžovatelka svůj nesouhlas se závěrem městského soudu, že správným žalobním typem by zde byla žaloba proti rozhodnutí, založila jednak na tom, že žalovaný nikdy nevydal žádné platné rozhodnutí, kterým by výslovně na vodní ploše písníku Boudy vyhlásil rybářský revír. A jednak na tom, že žalovaný by nebyl pasivně legitimován k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, jelikož podle stěžovatelky je původce nezákonného právního stavu soukromoprávní subjekt – Český rybářský svaz, nikoli žalovaný jako správní orgán. [20] Podstatou závěru městského soudu bylo ale to, že usnesení o zastavení řízení (ve věci vynětí vodní plochy písníku Boudy z rybářského revíru č. 451 033 Labe 30) je správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto se stěžovatelka proti němu mohla a měla bránit žalobou proti rozhodnutí, nikoli žalobou na ochranu proti nečinnosti. Stěžovatelka však v kasační stížnosti mimoběžně argumentovala neexistencí platného rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru (tedy zcela jiného rozhodnutí), resp. tím, že žalovaný by nebyl pasivně legitimován k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem (na tuto žalobu městský soud stěžovatelku vůbec neodkazoval). Z uvedeného je na první pohled zřejmé, že kasační argumentace stěžovatelky se zcela míjí s rozhodovacími důvody městského soudu jak ohledně správního rozhodnutí [usnesení o zastavení řízení vs. (údajně neexistující) rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru], proti němuž se podle městského soudu měla stěžovatelka bránit jiným žalobním typem (žalobou podle § 65 s. ř. s.), tak ohledně tohoto jiného žalobního typu (žaloba proti rozhodnutí vs. žaloba na ochranu před nezákonným zásahem). [21] Ze stejného důvodu je nepřipustná i kasační námitka ve věci nezahájení řízení o odnětí povolení výkonu rybářského práva z moci úřední podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o rybářství (návrh C uvedený v bodě [1] výše). Podstatou této námitky je nesouhlas stěžovatelky se závěrem městského soudu, že ani v tomto případě nepřichází v úvahu žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného, nýbrž by bylo možno podat žalobu proti rozhodnutí [pozn. NSS: stěžovatelka v bodu 7.5 doplnění kasační stížnosti (zřejmě omylem), stejně jako v bodech 7.4 a 7.6 (bod [27] níže), uvedla, že nesouhlasí se závěrem městského soudu, že správně měla podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu; městský soud však v bodu 33 napadeného usnesení zmínil možnost podat, namísto žaloby na ochranu proti nečinnosti, žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, nikoli žalobu proti rozhodnutí]. [22] Stěžovatelka proti výše uvedenému závěru městského soudu namítla jen to, že po předchozím vyčerpání právních prostředků ochrany proti nečinnosti žalovaného [pozn. NSS: s ohledem na obsah správního spisu stěžovatelka zjevně poukazovala na prostředky nacházející se na úrovni veřejné správy] oprávněně podala žalobu proti nečinnosti žalovaného, jež spočívá v tom, že žalovaný nevyřídil její podnět k zahájení řízení podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o rybářství. Touto argumentací tak stěžovatelka ustala na pouhém tvrzení o oprávněnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného, aniž však jakkoli zpochybnila, natož kvalifikovaně, důvody, na nichž městský soud založil svůj závěr o odmítnutí žaloby v této části.“

23. Soud shrnuje, že NSS usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2024, č. j. 5 A 8/2024-34, v rozsahu, jímž byla odmítnuta žaloba v části žalobního návrhu B) a žalobního návrhu D) shledal nezákonným, a proto věc v tomto rozsahu vrátil městskému soudu k dalšímu projednání (viz body [35] a [36] zrušujícího rozsudku NSS); dále NSS ve zbytku, tj. v rozsahu, v němž žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti té části výroku I. usnesení Městského soudu ze dne 20. 12. 2024, č. j. 5 A 8/2024-34, v níž se domáhala žalobních návrhů pod označením A) a C), shledal kasační stížnost žalobkyně nepřipustnou, a proto ji v daném rozsahu odmítl (viz bod [37] zrušujícího rozsudku NSS).
24. Městský soud v Praze po obdržení zrušujícího rozsudku NSS umožnil účastníkům, aby se v případě zájmu k závěrům zrušujícího rozsudku NSS vyjádřili, tuto možnost oba účastníci využili následovně.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

25. **Žalobkyně** ve vyjádření ze dne 28. 11. 2025 poukázala na bod [33] zrušujícího rozsudku NSS, podle kterého je nezákonný závěr žalovaného, že není-li žádost o vynětí písničky Boudy z rybářského revíru a o odnětí povolení výkonu rybářského práva podána všemi vlastníky pozemků, není zahájeno správní řízení. Žalobkyně rovněž uvedla, že je přesvědčena, že po vydání rozhodnutí na ochranu proti nečinnosti zvolí žalovaný dalších obstrukčních praktik. Žalobkyně znovu odkázala na rozsudek NSS ze dne 5. 10. 2011, č. j. 1 As 50/2010-96, a uvedla, že vyřešení právní otázky o přípustnosti podané žádosti, představuje důvodnost žádosti žalobkyně. Konstatovala, že vyslovení právního názoru městského soudu k důvodnosti žádosti je vedle uložení povinnosti žalovanému vést správní řízení zcela zásadní.
26. **Žalovaný** v reakci na zrušující rozsudek NSS pouze odkázal na své vyjádření k žalobě ze dne 8. 3. 2024, a konstatoval, že žalobu ve „zbývajícím“ rozsahu je na místě zamítnout.
27. **Žalobkyně** v reakci na vyjádření žalovaného znovu zopakovala svou argumentaci ze žaloby a z vyjádření ze dne 28. 11. 2025.

IV.

Posouzení žaloby

28. Městský soud v Praze žalobu posoudil, přičemž podle § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
29. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci souhlasili. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť soud shledal, že veškeré listiny potřebné pro posouzení a rozhodnutí věci jsou součástí správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117).
30. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
31. Podle § 79 odst. 1 věta první s. ř. s.: *„ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení“;*
32. Podle § 81 odst. 2 s. ř. s.: *„je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon“;*
33. Podle § 4 odst. 7 písm. b) zákona o rybářství: *„příslušný rybářský orgán rozhodne o zrušení rybářského revíru na základě žádosti osob uvedených v odstavci 3 písm. a) nebo b)“;*
34. Podle § 4 odst. 3 písm. b) uvedeného zákona: *„se rybářský revír vyhláší na žádost vlastníka pozemku, na němž se nachází uzavřená voda; je-li vlastníků nebo spoluvlastníků těchto nemovitostí více, vyhlásí příslušný rybářský orgán rybářský revír na základě žádosti všech vlastníků nebo všech spoluvlastníků nebo osoby pověřené všemi vlastníky nebo všemi spoluvlastníky k podání žádosti o vyhlášení rybářského revíru nebo na základě žádosti nájemce uvedených nemovitostí, prokáže-li žadatel, že písemně uzavřel nájemní vztah za účelem výkonu rybářského práva k uvedeným nemovitostem s vlastníkem nebo všemi vlastníky anebo všemi spoluvlastníky uvedených nemovitostí“;*

Shodu s prvopisem provedla S. K.

35. Podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o rybářství: „*příslušný rybářský orgán odejme povolení výkonu rybářského práva svým rozhodnutím zjistí-li, že uživatel rybářského revíru závažným způsobem porušuje své povinnosti, zejména podmínky pro povolení výkonu rybářského práva, za nichž mu byl výkon rybářského práva povolen*“;
36. Podle § 10 odst. 1 písm. f) téhož zákona: „*příslušný rybářský orgán odejme povolení výkonu rybářského práva svým rozhodnutím na základě žádosti vlastníka rybníka nebo vlastníka nebo všech vlastníků nebo všech spoluvlastníků pozemku, na němž se uzavřená voda nachází*“.
37. Městský soud připomíná, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb. NSS, je právním názorem vysloveným kasačním soudem ve zrušujícím rozsudku vázán krajský soud i Nejvyšší správní soud (obdobně viz i usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS, nebo usnesení ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, č. 4015/2020 Sb. NSS).
38. NSS v bodě [33] zrušujícím rozsudku zcela pregnantně konstatoval, že: „*Podle rozsudku č. 1 As 50/2010–96 to, zda žádost podali všichni vlastníci dotčených pozemků, není otázkou přípustnosti žádosti, resp. toho, zda vůbec jde o žádost ve smyslu § 45 správního řádu, jejímž podáním je zahájeno správní řízení, nýbrž až otázkou důvodnosti takové žádosti, tedy toho, zda jí lze po meritorním posouzení věcně vyhovět (tj. rybářský revír zrušit). Splnění podmínky podání žádosti všemi (spolu)vlastníky dotčených pozemků, případně otázku udělení a trvání předchozího souhlasu se vznikem (vyhlášením) rybářského revíru, je tedy možné a zároveň nutné řešit až ve fázi meritorního posouzení žádosti, byť podané jen některým(i) z vlastníků dotčených pozemků. Z bodů 1 a 22 uvedeného rozsudku jednoznačně plyne, že rybářské orgány v tehdy projednávané věci žádost tehdejšího žalobce věcně projednaly a (z důvodu jejího nepodání všemi vlastníky) meritorně zamítly. Uvedený postup následně potvrdily i městský soud a Nejvyšší správní soud. Z uvedeného plyne, že správní orgány i správní soudy vyšly ze skutečnosti, že i žádosti podanou jen některými vlastníky dotčených pozemků dochází k zahájení řízení o zrušení rybářského revíru. Pro účely nyní projednávané věci podle Nejvyššího správního soudu výše uvedené závěry ohledně zahájení řízení na základě žádosti o zrušení rybářského revíru podle § 4 odst. 7 písm. b) zákona o rybářství dopadají i na zahájení řízení na základě žádosti o odnětí povolení výkonu rybářského práva podle § 10 odst. 1 písm. f) téhož zákona. Je tomu tak proto, že uvedený zákon v obou případech stanoví shodné podmínky, za nichž může rybářský orgán žádosti vyhovět. Uvedené ostatně plyne již ze samotného textu uvedených ustanovení, podle nichž rybářský orgán na základě žádosti podané všemi vlastníky dotčených pozemků rozhodne o zrušení rybářského revíru [§ 4 odst. 7 písm. b) zákona o rybářství], resp. odejme povolení výkonu rybářského práva [§ 10 odst. 1 písm. f) uvedeného zákona]. Zákon tedy užívá formulaci vyjadřující meritorní vyhovění žádosti, nikoli formulaci vyjadřující samotnou existenci, resp. přípustnost žádosti.*“ (vytučnění přidáno soudem). Tedy, NSS dospěl k jednoznačnému názoru, že i v případě, kdy jsou podány žádosti dle § 4 odst. 7 písm. b) a § 10 odst. 1 písm. f) zákona o rybářství, byť jen některými vlastníky dotčených pozemků, je nutno o daných žádostech vždy zahájit správní řízení. Splnění podmínky podání žádosti všemi (spolu)vlastníky dotčených pozemků, případně otázku udělení a trvání předchozího souhlasu se vznikem (vyhlášením) rybářského revíru, je tedy možné a zároveň nutné řešit až ve fázi meritorního posouzení daných žádosti.
39. Městský soud v Praze s ohledem na shora předestřený závazný názor Nejvyššího správního soudu konstatuje, že v dané věci shledal nezákonným postup žalovaného, jenž v případech žádosti žalobkyně podané podle § 4 odst. 7 písm. b) zákona o rybářství na vynětí vodní plochy písničku Boudy z rybářského revíru č. 451 033 Labe 30 [žalobní návrh B)]; a v případě

Shodu s prvopisem provedla S. K.

žádosti podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o rybářství k odnětí výkonu rybářského práva Českého rybářského svazu v rybářském revíru č. 451 033 Labe 30 pro vodní plochu písničku Boudy [žalobní návrh D)], o nichž nezažádal správní řízení. Právní otázkou aktivní věcné legitimace žalobce a dalších podatelů žádostí, je nutno se totiž zabývat až v rámci zahájených správních řízeních a nikoli před jejich zahájením. Tedy tím, že žalovaný o předmětných žalobních návrzích B) a D), veden nesprávným právním názorem, nezažádal správní řízení, stal se v těchto případech nečinným. V této souvislosti soud připomíná právní názory NSS v bodech [34] a [35] v rozsudku NSS ze dne 5. 10. 2011, č. j. 1 As 50/2010-96, kde NSS uvedl následující: „Jako obiter dictum Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že k problematice omezení vlastnického práva se obsáhle vyjádřil Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 268/06, ze dne 9. 1. 2008 (N 2/48 SbNU 9), <http://nalus.usoud.cz> (body 30 a 31), v němž konstatoval, že podle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod lze ústavně konformně omezit vlastnické právo „pouze ve veřejném zájmu, na základě zákona a za náhradu, přičemž míra a rozsah omezení musí být proporcionální ve vztahu k cíli, který omezení sleduje, a prostředkům, jimiž je omezení dosahováno. Tam, kde jedna z těchto podmínek nuceného omezení vlastnického práva absentuje (například zákon nepředpokládá poskytnutí kompenzace za jeho omezení), jedná se o neústavní porušení vlastnického práva. V takových případech lze ústavně konformně omezit vlastnické právo pouze se souhlasem vlastníka, a nelze tedy vůbec hovořit o jeho nuceném (resp. vynuceném) omezení, jak má na mysli čl. 11 odst. 4 Listiny.“ Na citovaný nálezk Ústavního soudu navázal následně Nejvyšší správní soud a shrnul, že „[e]xistuje-li tedy v zákoně veřejnoprávní institut omezující vlastnické právo, aniž by s tímto omezením spojoval poskytnutí náhrady, je nezbytnou podmínkou jeho ústavní konformity souhlas vyjádřený vlastníkem“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009–60, publikovaný pod č. 20208/2010 Sb. NSS). Souhlas s omezením vlastnického práva udělený dřívějším vlastníkem je zpravidla způsobilý přecházet na vlastníka pozdějšího; jeho souhlasu tedy není třeba (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, č. j. 22 Cdo 1173/2005, www.nsoud.cz). V obecné rovině se k tomuto závěru, který „jistě platí tam, kde dochází k převodu vlastnického práva mezi soukromými subjekty a kde nový vlastník pozemek přejímá do vlastnictví s vědomím, že vlastnické právo je již takto omezeno“, přiklonil i Ústavní soud v citovaném nálezu, sp. zn. II. ÚS 268/06. Významným hlediskem v projednávané věci tak mohla být skutečnost, za jakých podmínek byl při vzniku rybářského revíru souhlas udělen, případně zda je možné souhlas udělený dřívějším vlastníkem vztáhnout ve smyslu zmiňovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06 i na vlastníka stávajícího. Pokud by totiž při zřízení rybářského revíru nebyl souhlas stěžovatele (resp. předcházejícího vlastníka) udělen, mohlo by nucené přetrvávání rybářského revíru opravdu znamenat neoprávněný zásah do vlastnického práva stěžovatele [k tomu přiměřeně srov. nálezk Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03 (49/2007 Sb.), <http://nalus.usoud.cz>]. Tímto způsobem však stěžovatel svoji argumentaci ani v náznacích nevedl a v řízení nikdy netvrdil, že souhlas se zřízením rybářského revíru neudělil, proto Nejvyšší správní soud nebyl oprávněn se tímto hlediskem ex officio zabývat.“

40. S ohledem na shora uvedenou shledanou nečinnost žalovaného soud dle § 81 odst. 2 s. ř. s. výrokem I. tohoto rozsudku žalovanému uložil povinnost, aby rozhodl o žádosti žalobkyně podané podle § 4 odst. 7 písm. b) zákona o rybářství na vynětí vodní plochy písničku Boudy z rybářského revíru č. 451 033 Labe 30 (žalobní návrh B); výrokem II. tohoto rozsudku soud žalovanému uložil, aby rozhodl o žádosti žalobkyně podané podle § 10 odst. 1 písm. f) zákona o rybářství o odnětí povolení výkonu rybářského práva Českého rybářského svazu na rybářském revíru č. 451 033 Labe 30 pro vodní plochu písničku Boudy (žalobní návrh D). Soud stanovil k vydání každého z rozhodnutí lhůtu v délce 30 dnů, což je dle § 71 odst. 3

Shodu s prvopisem provedla S. K.

správního řádu základní zákonem stanovená lhůta pro vydání rozhodnutí ze strany správních orgánů (za předpokladu, že nelze rozhodnout bezodkladně, anebo není zapotřebí v řízení provést další zákonem vypočtené úkony v řízení), přičemž tuto lhůtu soud považuje za přiměřenou s ohledem na charakter daných žádostí žalobkyně. Soud pouze pro úplnost připomíná, že nároky žalobkyně specifikované pod body A) a C) výše soud odmítl již předchozím usnesením. NSS přitom nezrušil předchozí usnesení městského soudu i v tomto rozsahu a nevrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení k rozhodnutí právě nároků uvedených pod body A) a C). O těchto nárocích tak již neběželo před městským soudem řízení, proto o nich soud ani znovu nerozhodl.

41. Co se týče návrhu žalobkyně uvedeném ve vyjádření ze dne 28. 11. 2025, aby soud vyslovil předběžný právní názor týkající se meritů sporu, tj. aby soud určil důvodnost žádostí žalobkyně, konstatuje soud následující. Žaloba na ochranu proti nečinnosti slouží k tomu, aby došlo k odstranění zjištěné faktické nečinnosti v rámci procesního postupu správního orgánu ve správním řízení. Tato žaloba naopak neslouží k tomu, aby se žalobkyně domohla výroku o předběžné otázce, která je podstatná pro vydání případného meritorního rozhodnutí o jejich žádostech; pokud by tak soud učinil, jednalo by se o nezákonný zásah do působnosti správního orgánu. Soud tedy opakuje, že účelem nečinnostní žaloby je jen a pouze poskytnutí ochrany proti trvající nečinnosti správního orgánu ve správním řízení. Soud se tedy nemůže meritorně zabývat otázkou důvodnosti žádostí žalobkyně podaných podle § 4 odst. 7 písm. b) a podle § 10 odst. 1 písm. f) zákona o rybářství, pokud tuto otázku nejprve neprojedná správní orgán.

V.

Rozhodnutí o nákladech řízení

42. Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, přiznává mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů řízení. Žalobkyně se v žalobě domáhala celkem čtyř návrhových bodů, označenými pod body A), B), C), D) [všechny rozepsány v bodě [1] rozsudku]. Tímto rozsudkem soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o žádosti žalobkyně jen v případě dvou návrhových bodů, a to návrhových bodů pod označením B) a D), jelikož návrhové body pod označením A) a C) byly proti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2024, č. j. 5 A 8/2024-34, odmítnuty, a v tomto rozsahu byla odmítnuta i kasační stížnost žalobkyně ve zrušujícím rozsudku NSS. Tudíž žalobkyně měla v řízení částečný úspěch, ale toliko z jedné poloviny, kdy co do zbylé jedné poloviny byl naopak úspěšný žalovaný. Proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost přípustná dle § 102 s. ř. s.

Nepřípustná je však taková kasační stížnost, na níž dopadají výluky z přípustnosti dle § 104 s. ř. s.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem

Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. ledna 2026

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla S. K.